

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 22 травня 2014 року № 21 (548)

25 ТРАВНЯ – ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Цього разу президентські вибори – надзвичайної ваги. У тривожний для українського народу час ми обираємо не лише лідера держави, а й Верховного Головнокомандувача України, і це, друге, його повноваження – чи не найважливіше. Військове вторгнення Росії – спочатку до Криму, а згодом – Донбасу, порушення територіальної цілісності Української держави, квола реакція нинішньої влади на інтервенцію ворога – все це вимагає рішучих дій і вперше покладає на нашого Президента ще й місію визволителя рідної землі від окупанта. Він має бути талановитим стратегом і мудрим дипломатом, нещадним до зрадників Батьківщини і – батьком для всіх українців, яких зуміє об'єднати, згуртувати, вселити в серця відвагу і готовність до самопожертви. Віримо, така людина є серед кандидатів у Президенти, тож маємо обрати його 25 травня, в першому турі.

Громадянський обов'язок кожного з нас – прийти на виборчі дільниці і віддати свій голос за найдостойнішого. Після обрання Президента – будемо його підтримувати ділами, приструнчувати провокаторів, тих, для кого не Україна понад усе, а влада, тих, які ніяк не можуть позбутися хапальних рефлексій та манії збагачення, готових продавати національні інтереси «оптом і в роздріб». Ми станемо справжньою народною армією під проводом нашого Верховного Головнокомандувача і пошлемо в його Ставку талановитих, висококопрофесійних, відданих Україні офіцерів і генералів. І тоді «на оновленій землі врага не буде супостата». Так – переможемо!

Слава Україні! Героям слава!

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

СВЯТО УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ

В історії України є багато пам'ятних дат, позначених вікопомними подіями, що стали віхами у боротьбі українського народу за свободу. На свято Покрови ми відзначаємо день народження Української Повстанської Армії, яка понад десять років вела збройний змаг за звільнення рідної землі від окупантів на два фронти. 29 січня вшановуємо подвиг Героїв Крут, які впали в нерівному бою проти московської навали і своєю жертовністю захистили честь України. Іменами наших героїв називали цілу націю – хто із захопленням, хто озлоблено – українців величали мазепинцями, петлюрівцями, бандерівцями, і кожен, хто ідентифікує себе з українством, пишається родовою причетністю до наших великих попередників.

23 травня український народ відзначає Свято українських Героїв. Ми не можемо всіх назвати поіменно, бо «несть їм числа». Думаємо того дня про українське лицарство – від часів Київської України – Русі аж до Революції Гідності. Через багато століть їх об'єднали високі ідеали – свободи, честі, вірності присязі, безмежна любов до Батьківщини. Пам'ять про них буде жити через століття і – віримо – через тисячоліття. Немає величнішої смерті, ніж віддати своє життя за Вітчизну. Саме тому – Герої не вмирають.

У травні відзначаємо дні народження великих українців. Завтра, 23 травня, виповнюється 135 років від дня народження Симона Петлюри, Головного отамана Армії УНР, Голови Директорії УНР. Останні дні його життя також припадають на травень. Він загинув у Парижі 25 травня 1926 року від кулі більшовицького агента.

У травневі дні – ще одна дата, скорботна. 23 травня 1938 року, в Роттердамі, загинув Євген Коновалець, полковник Армії УНР, засновник і провідник Організації Українських Націоналістів.

І зовсім свіжа рана. 19 травня, у Бродах, на Львівщині, українці прощалися із загиблими у Слов'янську пілотами. Майор Олександр Сабада, майор Сергій Руденко, капітан Микола Топчій, майор Руслан Плоходько, старший лейтенант Ігор Гришин здійснювали повітряне патрулювання на гелікоптерах Мі-24 в районі Слов'янська. Другого травня їх збили із ракетно-зенітних установок вимуштровані російські терористи. Героїв оплакувала вся Україна. Молоді, їм було ледь за тридцять. Тужать батьки, невтішні вдови і сироти. Ми не зможемо їх розрадити. Та хай пам'ятають: загиблі були справжніми чоловіками, виконали з честю священний обов'язок перед Батьківщиною, і пам'ять про них житиме вічно, бо: Герої не вмирають!

Ольга ДМИТРЕНКО

ПОЗИЦІЯ

ВОЛОДИМИРА БОНДАРЕНКА – В МЕРИ КИЄВА

Заява Конгресу Українських Націоналістів з приводу виборів міського голови м.Києва

25 травня у столиці України відбудуться довгоочікувані вибори Київського міського голови та депутатів Київської міської ради. В умовах складної політичної ситуації в країні їхня роль є надзвичайно важливою. Результати волевиявлення киян на рівні громади багато в чому визначатимуть тенденції електоральних уподобань українців на найближчий час.

Київ переживає дуже складний період відновлення після революційних подій. Муніципальні проблеми – а вони є в усіх сферах: розбалансоване міське господарство, доведена до колапсу система опалювання та водопостачання, безвихідна ситуація з вивезенням сміття, застаріла схема транспортного обслуговування – вимагають невідкладного вирішення. Ці та інші непрості проблеми зуміє розв'язати Київський міський голова – досвічений господарник і патріот, здатний перетворити Київ в одне з найрозкішніших міст Європи. Така людина є серед кандидатів.

Ми, українські націоналісти, закликаємо усіх патріотів підтримати Володимира Бондаренка на посаду міського голови м.Києва.

Вважаємо, що Володимир Бондаренко є гідною кандидатурою: патріотом, політиком, господарником, зрештою, людиною, яка здатна швидко провести реформи і запропонувати нові підходи до управління містом.

Володимир Бондаренко, який разом з нами стояв на Майдані від початку і до кінця, є також знаним фахівцем з комунального господарства, автором законопроектів, які допоможуть зруйнувати схеми комунальної монополізації й у Києві, і по всій країні.

Закликаємо киян прийти 25 травня на виборчі дільниці і віддати свої голоси за Володимира Бондаренка.

Конгрес Українських Націоналістів

21
4 820102 210017

ДОНБАС: «ГАРЯЧА ТОЧКА»

ЧИ СТАНЕ НАШ КРАЙ БЕЗПЕЧНИМ ДЛЯ ПРОЖИВАННЯ?

Марія ОЛІЙНИК

Складається враження, що своїми безглуздими діями нинішня українська влада Донеччини, разом з деякими підкаблучними громадськими організаціями, спеціально підіграє Путіну.

Замість того, щоб зробити все і не допустити проведення незаконного референдуму 11 травня, а для цього були всі підстави, Донецька ОДА діяла за принципом: «Більше референдумів, різних і всяких!».

Одинадцятого травня неспокійний Донбас розважав себе тим, що проводив відразу чотири референдуми. Бойовики зі зброєю в руках пропонували населенню схвалити Акти про самостійність самопроголошених Донецької і Луганської республік. Якісь радники голови Донецької ОДА Сергія Тарути вирішили погратись з «ДНР» і проголосувати за приєднання їхніх міст і районів до Дніпропетровської області. Третій референдум пропонував перейменувати Донецьк в Юзівку і приєднати його до Англії, а організатори четвертого пропонували проголосувати за цілісність України. Що хотіли організатори цим довести? Що вони плювати хотіли на Конституцію України та Закони України, як і «ДНР»? Неясно. Про це після референдуму від їхніх заявників нічого не чути. А от щодо голосування чи підтримують жителі Донбасу «Акт о провоглашении государственной самостоятельности Донецкой народной республики», то наші міські ради забезпечили в повному обсязі незаконне голосування, наказавши усно директорам шкіл, підприємств відкрити приміщення, вийти на роботу вчителям-членам ДВК, які, до речі, сформовані для виборів Президента України, а не для незаконного референдуму, надати майно для роботи комісій тощо.

За що ж «голосували» в деяких частинах Донецької та Луганської областей з приводу їх «государственности» люди, заповнюючи папірці, розтиражовані на принтері? Зустріла біля школи №17 групу батьків, яким допомагала в судах зберегти від ліквідації їхню школу №2. На моє запитання, чи знають вони зміст Акту, за який щойно проголосували, ті здивовано спитали: «А що, є якийсь текст Акту?». Інша, рятуючи ситуацію, уточнила, що вони проголосували проти тих, хто в 2011 році ліквідовував їхню школу, отже, проти Партії Регіонів (!?). І це були люди з вищою освітою!

Недивно, що прості донеччани не знали змісту Акту. Не знала його й місцева влада, але глашатаї від Партії Регіонів на кшталт Ніколая Левченка, Рената Ахметова, голови Донецької ОДА Сергія Тарути, продовжували й досі продовжують вішати локшину на вуха центральній владі про якийсь «язик», про децентралізацію, про «услыште Донбасс». Жодних таких вимог у «референдистів» і в помині не було. Як і не потрібний їм ухвалений Верховною Радою України 20 травня меморандум: вони, озброєні, як ходили, так і продовжують ходити вулицями міст Донеччини з прапорами Російської Федерації, горланити «Расєя», рвати і топтати українські прапори та герби, убивати тих, хто за Донеччину у складі єдиної України, захоплювати адміністративні приміщення, військові частини разом зі зброєю за сприяння працівників МВС. Саме міліція своїми діями або бездіяльністю забезпечувала успіх заколотників на Донбасі і охороняла проросійських бойовиків. Замість того, щоб зупинити безчинства.

А що ж центральна влада? Може, винесла уроки з анексії Криму? Повна відсутність реакції центральної влади, фактична підтримка нею донецької влади та міліції, ворожої до «майданівської» центральної влади, постачання зброї та спецчастин з РФ призвело до безпрецедентного розширення влади бойовиків. Міліцію, яка протистояла Майдану, треба було розпустити. По суті, нова українська влада вирішила частково спертися на своїх ворогів і частково, з часом, аж… в травні, на абсолютно небоєздатну армію.

Почавши свою «антитерористичну операцію», влада так і не змогла її ні чітко спланувати, ні нормально провести. Збиті гелікоптери, захоплені БТР, нічні контратаки терористів, професійно влаштована бойовиками засідка на колону десантників і як результат – кілька десятків убитих, сотні поранених. Жодне місто, захоплене бойовиками, не звільнене, не зачищене. Хто поніс покарання за провал АТО, на яку мали надію мешканці Донеччини? Хто проаналізував причини? В катівнях ДНР продовжують страждати сотні полонених.

В цей час зі сходу, через російський кордон, бойовики практично безперешкодно отримують поповнення і озброєння. Через кордон у Москву та з Москви, завантажившись усім необхідним для боротьби з українцями, безперешкодно проїжджає «наш» Пушилін, луганський Болотов. Тобто з прикордонною службою та сама проблема. Її немає. Але чому й досі не знятий з посади незмінний керівник Прикордонної служби України Микола Литвин , призначений туди ще при Кучмі, він вірно служив Януковичу? Ось у такій обстановці де-не-де на Донбасі й було згвалтовано донеччан так званим референдумом 11 травня за допомогою декількох тисяч озброєних до зубів бойовиків. Представники самопроголошених Донецької і Луганської «народних республік» вже в понеділок, 12 травня, звернулися до Росії з проханням розглянути питання про їхнє входження до складу РФ. Але ні того ж, ні в наступні дні жодної офіційної реакції на це прохання від російської влади не було! Судячи з усього, й кошти перестали надходити завдяки «вдалим» діям наших СБУ. А що ж робити? Все робилось з упевненістю, що РФ анексує Донбас як і Крим. Не склалося в них… Губарєв виступає проти керівництва «ДНР», яке сидить у Донецькій ОДА, звинувативши, що їх фінансував Ахметов. Якимось «Верховным Советом Донецкой Народной Республики» 14 травня прийнята «конституція ДНР».

Ось преамбула цього «документа»:

«Мы, Верховный Совет Донецкой Народной Республики, ощущая себя неотъемлемой частью Русского Мира как русской цивилизации, общности русских и других народов, мысля неразделимость судьбы всего Русского Мира и желая по-прежнему оставаться ее причастниками, оставаясь приверженными идеалам и ценностям Русского Мира и чтя память предков, проливших кровь за эти идеалы и ценности и передавших нам любовь и уважение к общему Отечеству, исповедуя Православную веру (Веру Христианскую Православную Кафолическую Восточного Исповедания) Русской Православной Церкви (Московский Патриархат) и признавая ее основой основ Русского Мира, а также сознавая историческую ответственность и выражая волю многонационального народа Донецкой Народной Республики,выраженную в решении референдума от 11 мая 2014 года, следуя общепризнанным принципам равноправия и самоопределения народов и провозглашая незыблемость демократических принципов формирования и осуществления власти,подтверждаем государственный суверенитет Донецкой Народной Республики на всей её территории и создание суверенного независимого государства, ориентированного на восстановление единого культурно-цивилизационного пространства Русского Мира, на основе его традиционных религиозных, социальных, культурных и моральных ценностей, с перспективой вхождения в состав Большой России как ореола территорий Русского Мира, и принимаем настоящую Конституцию Донецкой Народной Республики.»

Ну, як вам ці філіпіки? Відповідними статтями гарантуються «традиционные религиозные, социальные, культурные и моральные ценности Русского Мира… с момента зачатия человека».

Оскільки РФ мовчить, нічого не вдієш, треба створювати «уряд» самостійно. Але оскільки паралельно з «конституційною творчістю» бойовики продовжували викрадення, убивства, пограбування, захоплення заручників, захоплення приміщень, нарешті… аж 16 травня (нагадаю, що перше вбивство було скоєне «ДНР» 13 березня) Генеральна прокуратура України визнала самопроголошені «Донецкая народная республика» (ДНР) і «Луганская народная республика» (ЛНР) терористичними організаціями та порушила разом з СБУ кримінальне провадження за ст. 258-3 КК України. І навіть разробила план заходів, який передбачає розслідування на причетність до створення цих злочинних організацій народних депутатів і депутатів місцевих рад, посадових осіб усіх рівнів, інших осіб.

Минає тиждень діяльності «уряду» тепер уже терористичної організації ДНР, у складі якої є чиновники, а також українські офіцери, працівники правоохоронних органів та державних навчальних закладів:

1. Прем'єр-міністр самопроголошеної «ДНР», громадянин РФ Олександр Бородай – політтехнолог, який раніше займався «питанням Криму», а тепер займається «питанням Донецька». За даними ЗМІ, саме О. Бородай є одним з російських кураторів бойовиків, його голос був впізнано на одному з радіоперехоплень СБУ.

2. Начальник управління справами Борис Олексійович Літвінов – депутат Кіровської райради міста Донецька, член постійної комісії з питань планування, бюджету та фінансів.

3. Департамент зв'язків з громадськістю очолила Олена Володимирівна Блоха – головний редактор офіційного друкованого органу Донецької міськради «Муніципальна газета».

4. Міністерство інформації та масових комунікацій очолив Олександр Віталійович Хряков – скандально відомий голова маргінальної громадської організації «Комітет Виборців Донбасу».

5. Начальник контрольно-ревізійного управління – Ігор Борисович Бєлік, який займає посаду першого заступника начальника державної фінансової інспекції в Донецькій області і начальника державної фінансової інспекції м. Донецька (два в одному).

6. Перший віце-прем'єр – Андрій Євгенович Пургін – лідер забороненої судом за екстремізм і сепаратизм громадської організації «Донецька республіка».

7. Віце-прем'єр з економіки Олександр Олександрович Семенов – директор компанії «Ландорра».

8. Віце-прем'єр з соціальної політики – Олександр Олександрович Калюський. У відкритих джерелах його пов'язують з компанією ІСД Сергія Тарути.

9. Міністерство економічного розвитку очолив Володимир Васильович Підгорний – кандидат наук з державного управління, доцент кафедри економіки підприємства Донецького державного університету управління.

10. Міністерство палива та енергетики ДНР очолив Олексій Іванович Грановський – керівник апарату Донецької міської організації Партії регіонів.

11. Активіст молодіжного крила донецьких регіоналів, колишній кандидат в мери Донецька Роман Вікторович Лягін, отримав портфель очільника Міністерства праці та соцполітики. Раніше він також очолював «ЦВК ДНР».

12. Міністерство спорту і туризму – Михайло Вікторович Мішин, заступник голови Комітету з фізичної культури та спорту Макіївської міськради.

13. Пост голови самопроголошеної МОЗ – у Костянтина Сергійовича Щербакова, доцента, викладача кафедри пропедевтичної та внутрішньої медицини ДонНМУ ім. Горького.

14. Міністерство з податків і зборів очолив Петро Олексійович Савченко, про нього у відкритих джерелах є інформація, що він підприємець.

15. Міністерство зв'язку очолив Микола Миколайович Хардіков, також підприємець, директор ПП «Дідан-інтернет».

16. Міністерство культури – донецький дизайнер, учасник модних показів Donetsk Fashion Days Наталія Іванівна Вороніна.

17. Службу безпеки «ДНР» – Олександр Сергійович Ходаковський, у минулому – командир спецпідрозділу «Альфа» СБУ в Донецькій області.

18. Міністерство оборони, що цілком прогнозовано, – лідера бойовиків у Слов'янську, офіцера Служби зовнішньої розвідки РФ Ігоря Івановича Стрєлкова (Гіркіна), який зізнався, що Крим і схід є комерційним проектом РФ.

19. Військовим комендантом м. Донецька призначений Олександр Віталійович Захарченко – командир донецького підрозділу руху «Оплот» – саме його люди в квітні «захопили» і взяли під охорону Донецьку міськраду.

20. Генеральним прокурором призначений Дмитро Михайлович Гринюк: в інтернеті – лише інформація про те, що Кіровська райрада прийняла рішення про виділення квартири якомусь Дмитру Михайловичу Гринюку «у зв'язку з відсутністю постійного житла. Прийняти в загальну чергу квартирного обліку та включити до списку першочерговиків (як працівника прокуратури)».

21. Главою міністерства внутрішніх справ став Олег Анатолійович Ковальчук – екс-начальник міліції міста Луганська.

22. Міністерство юстиції очолив В'ячеслав Вікторович Писаренко; у відкритих

джерелах є інформація, що в минулому якийсь В.В.Писаренко очолював департамент транспортної міліції МВС.

23. Міністерство сільського господарства і продовольства очолив Юрій Миколайович Синяговський.

24. Міністерство ЖКГ – Валерій Якович Розсадников.

25. Міністерство фінансів – Катерина Сергіївна Матющенко.

26. Міністерство вугільної промисловості – Ігор Васильович Івакін.

27. Міністерство транспорту очолив Олександр Вікторович Сидельников.

28. Віце-прем'єр – міністр освіти і науки терористичної організації «Донецька народна республіка» – Тетяна Анатоліївна Мармазова, проректор з виховної (?) роботи Донецького національного університету, депутат Донецької міської ради (скандально відома цькуванням студентів і антиукраїнськими заявами).

А Генеральна прокуратура, мабуть, забула, що вона «розробила план заходів…» для усунення причетних до терористичної організації осіб.

Перелічені вище особи безпосередньо, або через підконтрольних їм терористів, фактично зірвали проведення позачергових президентських виборів у Донецькій області 25 травня. За їх наказом у полон беруть голів та членів окружних виборчих комісій, залякують людей побиттям та навіть убивством – у разі спроби проголосувати. Таким чином всі 22 ОВК захоплено бандитами, приміщення опечатані, захоплена техніка, списки виборців не передані ДВК за сім днів – як того вимагає Закон. А з допомогою Комуністичної партії України та залякування членів ДВК розформовують виборчі дільниці. Таким чином умисно, злісно та за змовою, з використанням зброї, порушено право громадян України, які мешкають на території Донецької, Луганської областей, на волевиявлення під час президентських виборів.

Ми звернулися до Генеральної прокуратури України та прокуратури Донецької області, яка працює в приймах, бо її приміщення давно захоплено бойовиками, з вимогою негайно захистити та відновити виборчі права громадян України, застосувати всі наявні законні важелі для дотримання Конституції в Донецькій та Луганській областях.

А в той час терористи вирішили розкулачити Рената Ахметова та інших олігархів і 20 травня, захопивши управління Донецької залізниці, зупинили вантажні перевезення і оголосили, що всі підприємства Ахметова будуть націоналізовані. Це змусило нарешті Ахметова оголосити «ДНР» війну. 20 травня вийшли його підтримати сотні тисяч донеччан. Акція Ахметова показала, що мешканцям Донеччини набридло жити в страху, бути пограбованими, убитими. Що мешканці Донеччини не збираються відділятися від України і є громадянами України, а не якоїсь «ДИРИ». І що вся активність бойовиків трималася на фінансах, бо коли фінансів не стало, за їхню «ідею» брати в руки зброю і ощасливлювати донечан ніхто не хоче. Про це засвідчили волання Гіріна, мовляв, чоловіки не хочуть воювати, і він закликає брати в руки автомат жінок! І хоч бойовики ДИРИ стали бити автівки, що сигналили, нападали на свещеників, які вдарили в дзвони, скликаючи донеччан на мирну акцію проти «ДНР», їм це не допомогло. Як жінки в Краматорську голіруч прогнали бойовиків зі своєї вулиці, показавши, що донеччани не підтримують бойовиків, які тероризують Донбас. Добре, що нарешті включився в боротьбу Ахметов, і вже не виступає за припинення АТО, щоправда, було б краще, якби він це зробив відразу, з моменту призначення на посаду свого висуванця Сергія Тарути, 5 березня. Тоді не було б стільки смертей, каліцтв і горя, а ситуація була б така, як на Дніпропетровщині. Сподіваємося, що крім страйків і мітингів, він змушений буде, як Коломойський, створювати батальйони самооборони, які разом з військовими підрозділами АТО очистять Донеччину від імпортної нечисті. Це йому зробити набагато легше, ніж Коломойському, бо начальником обласної міліції є його колишній працівник – начальник служби безпеки ДТЕК. Будемо сподіватися, що скоро запрацюють і правоохоронні органи, прокуратура, врешті припиниться нав'язаний нам з-за меж України безлад. Донеччина стане безпечною для проживання і, сподіваюсь, повернуться додому десятки тисяч біженців. Для цього треба встановити та покарати осіб, які запросили до Донбасу бандитів з РФ та розв'язали війну, в результаті якої вбиті військові та мирні жителі Донеччини. А розпочати треба негайно з членів терористичної організації «ДНР», які ввійшли до складу її офіційно оприлюдненого керівного органу-уряду «ДНР».

Донецьк

 ВЛАДІ НА ЗАМІТКУ

МИ ЇХ ПЕРЕМОЖЕМО!

«Єдине виправдання війни у тому, що вона дозволяє людині проявити шляхетні риси – жертовність, бескорисливість, мужність»
Сомерсет Моем

На тижні їздили по віддалених прикордонних військових частинах. На фотокартках видно, що хлопці стережуть нас від бандитів і російських окупантів у драних чоботах і штанах. Додам, що не мають змінної білизни, футболок, шкарпеток. Про серйозніші речі їм залишається лише мріяти уві сні, наприклад, про біноклі, бронежилети, рації, прибори далекого бачення, метеостанції…

Сни іноді збуваються – завдяки зібраним по церквах коштам, пожертвам небайдужих підприємців і, головне, величезному бажанню та енергії людей, які об'єдналися задля допомоги армії. Вони дізнаються, де чого не вистачає, їздять по оптових складах, порівнюють, де що краще чи дешевше. Ці небайдужі люди годинами підбирають по замовлених розмірах взуття, камуфляжі, шорти, білизну, не говорячи вже про коштовніші речі, приміром бронежилети, маскхалати. І щодня поспішають передати це хлопцям, бо розуміють: захищати свій народ у дранті чи у новенькій, спеціально для тебе пошитій уніформі – це також впливає на почуття власної гідності воїна. Однак, скільки б не старались активісти, – це все одно крапля в морі порівняно з реальними потребами наших військовиків.

Зрозуміло, що коштів на все не вистачає, і коли бачиш, що через відсутність необхідних у військових умовах речей страждають наші захисники, задаєшся питанням: то де ж ці мільйони, зібрані нашим народом на армію? Чому люди за тиждень можуть зібрати величезні кошти, а державі потрібні місяці, щоб їх направити за призначенням? І чи знають в Міноборони реальні потреби військовиків? Чи не буде так, що гроші вчегрове, як у нас водиться, розбазарять? Я тут не кажу про корупційні схеми, відкати, а маю на увазі звичайний формалізм, коли відомство закуповує, наприклад, для всієї армії спальні мішки чи ліхтарики, замість, побувавши у військових частинах прикордонних областей, зробити адресні списки, кому що потрібно? Між іншим, за словами офіцерів, до них по місцях дислокації взагалі ніхто з командування не заїжджав. І вони, до речі, на це не нарікають, а навпаки – радіють, кажучи, що краще покладатися на себе – так матимуть більше шансів зберегти життя своїх підлеглих у військових діях.

Чисельні втрати нашої армії у боротьбі з терористами пояснюють нефаховим командуванням паркетних генералів, які отримали свої зірочки подачками і хабарами, і їхньою тотальною безвідповідальною залежністю від політичної кон'юнктури. Говорять також про відсутність міжвідомчої координації у проведенні військових операцій і про те, що про накази командування скоріше від них дізнаються у ворожому таборі.

Питають: «Як можна відправляти в район бойових дій важку техніку (хоч вона, до речі, зовсім неефективна в міських умовах) без прикриття піхотою, без розвідки?» І відповідають: «Ніби спеціально для засідок терористів, які, перестрілявши наших беззбройних військовиків, забирають ракети, БТРи, танки…»

Взагалі зрозуміла з розмов, що для офіцерів, які беруть участь в АТО, найкраща допомога сьогодні – це невтручання політиків, чиновників і генералів з Києва у їхні дії, а також передача ініціативи бойових операцій разом з відповідальністю за них, налагодженням самими штабів, оперативної аналітики, тактичних завдань – в руки тих активних і вмотивованих людей – спеців, хто прагне зробити все можливе, щоби знищити озброєних терористів.

Те ж саме стосується і тилового забезпечення військових. Ми не можемо чекати, поки адекватно запрацює неповоротка державно-бюрократична машина. Маємо самі, активні громадяни, разом з військовими актуалізувати їхні потреби, першочергові і другорядні, і оперативно допомагати. І чим більше нас, активних громадян, включатиметься в роботу, тим скоріше ми разом із фаховими і патріотичними військовиками переможемо підступного кремлівського агресора у цій його ганебній гібридній війні проти нас. Мало того, досвід екстремальних військових умов йде на користь швидшого формування військових і державно-громадських структур, які у мирному житті прийдуть на зміну бюрократичній архаїці. Головне, щоб це почуття відповідальності за нову країну у форматі розпочатої нами Революції Гідності, захоплювало у своє коло дедалі більше людей нашого суспільства у всіх регіонах. І ми обов'язково переможемо!

Ольга РІЗНИЧЕНКО

У неділю Велодень у Харкові зібрав більше 5000 велосипедистів

Щодня на дорогах Харкова…

 ПАМ'ЯТЬ

БИКІВНЯ – НАШ БІЛЬ

ХХ століття було трагічним для українського народу. Більшовицька Росія, окупувавши багатостраждальну українську землю, перетворила всю Україну на великий більшовицько-комуністичний концтабір! Розстріли, терор, вбивство голодом та інші репресивні заходи перетворили Україну на великий цвинтар.

Одним із таких місць є Биківнянський ліс, який багато років приховував злодіяння радянського режиму та його карального органу НКВС! Цей ліс дуже багато бачив і чув, але не зміг розказати про страшну і трагічну долю тих, кого влада знищила, як своїх ідеологічних опонентів. У страшні роки сталінського терору кати тут закопали тисячі розстріляних і замордованих українців.

Злочини проти людства ніколи і ніхто немає права забувати або приховувати, тому що сам стає співучасником злочину. Минули роки, і Україна, як самостійна держава, відкрила правду світові про трагічні сторінки своєї історії. Зараз тут є меморіал «Биківнянські могили» пам'яті жертв тієї сатанинської влади в особі КПУ, яка до цих днів не покаялася за свої злодіяння.

Щороку, в третю неділю травня, тисячі українців сюди несуть квіти і схиляють голови у скорботному мовчанні в пам'ять невинно убієнних червоними катами.

18 травня 2014 року керівники Української держави разом із киянами прийшли вшанувати пам'ять жертв сталінського режиму. Відбувся мітинг-реквієм. Разом із представниками громадських організацій та політичних партій в скорботному дійстві взяли участь члени Конгресу Українських Націоналістів на чолі з Головою КУН С.Брацюнем.

Ми будемо пам'ятати і передавати молодому поколінню правду про сторінки трагічної історії українського народу!

Василь ОВЧАРУК

22 ТРАВНЯ 1861 РОКУ – ПЕРЕПОХОВАННЯ ШЕВЧЕНКА В КАНЕВІ

ПЕРЕЗАХОРОНІМО ТАРАСА ДО СВОЇХ СЕРДЕЦЬ!

Перша могила на Чернечій горі у Каневі, з дерев'яним хрестом. 1861 рік

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської організації Всеукраїнської Ліги Українських Жінок

А Бог неспинний є у ласці своїй
І в доброті до племені людського –
Своїх посланників нам посилає знову,
Та не завжди свідомі ми є того...
Зеновій-Тарас Масний

200 літ тому милосердний Господь Бог послав страждeнному, гнобленому українському народові українського Пророка – Тараса Шевченка, котрий охопив своїм пророчим поглядом всю Україну та її буття від давніх часів і до майбутнього.

Дав Господь своєму посланцеві безмежну глибину серця, і наповнив Пророк її любов'ю до України. Дав Господь йому надзвичайні таланти, і посвятив він їх українському народові. Дав Господь йому здатність побачити майбутнє, і прагнув Пророк об'явити це людям.

Усіма фібрами своєї душі служив Тарас Шевченко знедоленому українському народові, просвіщав його, будив свідомість, врозумляв, закликав до гідного життя, яке забезпечило б гідну долю…

Вдоволений виконаною Пророком місією, забрав Господь його до себе. І поглянули вони з небесних висот на плоди цієї місії…

НА ВКРАЇНІ МИЛІЙ

Зі щирою скорботою проводжали українці свого Пророка в останню путь.

На кошти друзів 13 березня його поховали спочатку на Смоленському православному кладовищі в Петербурзі. Після того, як п'ятдесят вісім днів знаходився прах Тараса Шевченка в Петербурзі, його домовину, згідно з його заповітом, за клопотанням Михайла Лазаревського і після отримання ним в квітні дозволу, перевезено в Україну.

26 квітня (8 травня за новим стилем) 1861 року домовина була викопана, шанобливо перенесена через увесь Петербург до Московського (Миколаївського) вокзалу і залізницею потрапила до Москви.

Далі шлях проходив через Серпухов, Тулу, Орел, Кроми, Дмитровськ, Севськ, Глухів, Кролевець, Батурин, Ніжин, Носівку, Бровари до Києва. Ланцюговим мостом, випрягши коней з воза, його провезли студенти Університету Святого Володимира і далі набережною до Церкви Різдва Христового на Подолі.

У Києві з Тарасом прощалися студенти, поети, багато киян. Була навіть думка, яку підтримували й родичі поета, поховати Т.Шевченка в Києві. Та Григорій Честахівський відстоював думку про поховання Кобзаря в Каневі, бо ще за життя той мріяв про «тихе пристанище і спокій коло Канева».

8 (20 травня) 1861 року на пароплаві «Кременчук» прах Шевченка з Києва потрапив до Канева. Дві доби домовина знаходилась в Успенському соборі, а 10 (22 травня) було відслужено в церкві панахиду, і прах віднесли на Чернечу гору.

«Винесли гроб, поклали на козацький віз, накрили червоною китайкою. Замість волів впрягся люд хрещений, і повезли діти свого батька, що повернувся з далекого краю до свого дому», – згадував Григорій Честахівський. Туди ж перенесли дерев'яний хрест, який був встановлений на могилі.

Гідно провели, достойно поховали, згодом виріс на тій могилі величавий пам'ятник. І став великий український поет незабутнім…

ДАНИНА ПАМ'ЯТІ

Жодному з ворогів України не вдалося знищити народну пам'ять про нього, затоптати його незгасний слід. Однак одні хитромудрі заходилися підправляти його безсмертні слова, інші ще й намагалися поставити їх на службу своїх, далеко не українських, ідей. А «наймудріші» навчилися Шевченкове слово замінювати пишними, не його, словами, гучними акордами музичних творів, які іноді не мали жодного відношення до творчості Шевченка.

Причиною цього було те, що Шевченка, не зважаючи на його віще слово, а точніше, саме за нього, завжди не любили власть імущі. Чи то царизм, чи польська влада всіляко боролися із його правдивим, безкомпромісним і гострим словом. Його забороняли, за нього карали. Та воно звучало і знаходило щирий відгук у чистих серцях.

Боялася його й совєтська влада. Демонструючи перед світом повагу до Кобзаря, видаючи його книги та відзначаючи його роковини, насправді всю свою репресивно-ідеологічну силу спрямувала на боротьбу з Шевченковим словом. Скільки творів вилучали із «Кобзаря», а скількох, хоч і надрукованих, не дозволяли декламувати… Адже вони змушували думати, відкривали очі сплячим і байдужим. Тож совєтські ідеологи та науковці, що слугували їм, «талановито» старалися на свій лад інтерпретувати думки Великого Пророка, фальсифікувати, перекручувати його слова й заклики…

Гучно відзначали роковини Кобзаря, щораз більше затушовуючи, вихолощуючи його віще слово. Так було за часів панування Совєтського Союзу. Так, на жаль, трапляється і в Незалежній Україні.

Не можемо похвалитися, що всі вже визнали Шевченка як найвищого українського генія, далеко не всі хочуть чути його пророчі слова, які є актуальними і в наш час. На словах вважають його величним символом українського інтелекту, а в практичному житті воліли б не чути його закликів. Спостерігаємо, що часто відзначання роковин Тараса Шевченка влаштовується як мистецьке дійство, на якому широко пописуються сучасні митці, але майже не звучить Шевченкове слово, не спостерігається глибоких роздумів над тим, що говорив і до чого далі закликає нас цей великий український Пророк.

Для прикладу згадаю Шевченківський вечір, що відбувся 10 березня 2010 року у Львівському Оперному театрі. З великою надією поспішали львів'яни до Оперного театру, щоб гідно вшанувати Тараса Шевченка. Адже дійство організували Львівська обласна державна адміністрація та Львівська обласна рада. Гарними й багатообіцяючими були запрошення. Театр був переповнений, люди прагнули Шевченківського свята. І свято справді було яскраве й мистецьке.

Але – чи Шевченкове було воно? Були чудові хорові колективи, які демонстрували свої творчі здобутки, але не було Шевченкових дум, сентенцій, закликів. Організатори мовби забули, що Шевченко – насамперед, великий поет і патріот. Для тих, хто це пам'ятає, дуже бракувало Шевченкового слова – полум'яного, безкомпромісного, що змушує думати, хвилюватися, діяти. Один лише читець тричі озвучив слово Шевченка, і то лише фрагменти його поезій. А де програмні твори Великого Кобзаря? Де його звернення до нас, де його повчання й заклики?

Воліємо їх забути? Не зручно згадувати й признаватися собі, що й ми – «славних прадідів великих правнуки погані»?

«Не погані, – дехто тоді заперечував мені. – Адже як майстерно танцював ансамбль «Юність». Справді, це надзвичайно професійний колектив, їхнє мистецтво викликає подив і захоплення. Але.. – яке відношення мали їхні танці до Шевченка? І чи доречно було танцювати в час Великого Посту?

А найбільш вражаючим, феноменальним блюзнірством виявилося святкування 190-ої річниці від народження Тараса Шевченка у Львівській філармонії в 2004 році. Афіша перед входом повідомляла, що у святковому концерті «Думи мої, думи» беруть участь народні артисти України Дмитро Гнатюк та Анатолій Паламаренко. З піднесенням львів'яни приготувалися разом з такими іменитими гостями спільно поринути у безсмертні думи великого Кобзаря та відповідно піднести свій дух.

Проте отримали гірке розчарування. Після скромного концерту із найбільш хрестоматійних творів Шевченка та кількох відомих пісень львів'янам запропонували «Мисливські усмішки» Остапа Вишні. Глядачі почули, що «народ однаково любить і Тараса Шевченка, і Остапа Вишню». І, як «доказ» того, посипалися на присутніх мисливські та інші усмішки. Було б дуже смішно, якби не було сумно… Думалось: З чим прийшли ми до Тебе, Великий Кобзарю?! Як відзвітували про виконання Твоїх заповітів? Чим надихнули присутню в залі молодь?

Такої неповаги до Тараса Шевченка не виявляли навіть у найчорніші чи найзастійніші часи Радянського Союзу. Дехто вже з острахом очікував, що на 200-річний ювілей Кобзаря нам скажуть, що народ однаково любить Шевченка і Вєрку Сердючку та будемо слухати «ухмилкі» Данилкіна. На щастя, Бог милував.

Тоді, в 2004 році, вияснилося, що таке «відзначення» ювілею нашого славного Пророка було ініційоване в Києві Всеукраїнським Товариством «Просвіта». Це викликало не лише здивування, а й обурення. Тим більше, що прислані афіші свідчили, що такі заходи заплановано провести у всіх областях України. То до чого дожилася Україна, що вже й «Просвіта», яка колись мужньо й дієво піднімала український дух у всіх сферах життя, заініціювала нівелювання такого духу? І йшло це із столиці Незалежної України!

А ще згадуються враження після відвідання в 2010 році нововідбудованого музею на Чернечій горі в Каневі. Хіба це музей Т.Шевченка? Це – пам'ятник умілим українським будівельникам, це – свідчення щедрості Української Держави, це вияв прогресу фотографічної майстерності, але тут зовсім нема духу нашого Кобзаря. Звичайно, гарно виконані репродукції творів Шевченка-художника, але ж не таким є завдання музеїв!

Я навіть пропонувала б перейменувати відновлену споруду у «Віртуальну галерею Шевченка-художника», а десь поблизу спорудити музей Шевченкіани славного Василя Кричевського (сподіваюся, давні експонати ще не знищені зарозумілими сучасниками). Там би витав, як і колись, дух нашого великого Пророка – Тараса Шевченка.

Дякувати Богові, до відзначення 200-річного ювілею нашого великого генія Тараса Шевченка, якого вже вголос визнаємо як Пророка для України, держава підійшла дещо достойніше.

Державні українські чинники завчасу згадали про славний ювілей, Кабінет Міністрів затвердив склад Оргкомітету з підготовки та відзначення 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка, а також звернувся до ООН і ЮНЕСКО щодо проголошення 2014 року роком Тараса Шевченка.

Однак мало наголошується при цьому на значенні постаті Тараса Шевченка для розвитку української нації. Показово вшановуючи величну постать Кобзаря, надто мало наголошується на значенні його постаті саме для історичного розвитку нації. Мовби забувається, що Шевченко першим мріяв і пророчо вірив, що Україна буде незалежною державою, та будив задля цього свідомість народу.

А варто ще раз і ще раз підкреслювати, що ніхто не зробив більше, ніж саме Шевченко для самоусвідомлення українців, для плекання волелюбного духу, яким насичувалися численні когорти патріотів усіх наступних поколінь.

У цьому – його неперевершена заслуга перед Україною, але у цьому – і обов'язки Української Держави перед його постаттю. Пора вже Незалежній Українській Державі проголосити день народження свого Пророка державним святом! Найвища пора нині, у 200-річчя народження Тараса Шевченка, проголосити день його уродин державним святом України!

Дивно, що Український Уряд звернувся до ООН і ЮНЕСКО щодо проголошення 2014 року роком Тараса Шевченка, а сам нічого вагомого не зробив для вшанування свого Генія й Пророка.

ПЕРЕЗАХОРОНЕННЯ ДО ЛЮДСЬКИХ СЕРДЕЦЬ

Найбільш доречним і потрібним є встановлення державного свята – Дня Тараса Шевченка. Дня, в який український народ не лише віддав би належну шану найвидатнішому Українцю, а й мав нагоду, і навіть обов'язок, застановитися над сентенціями нашого Пророка, які не втрачають своєї актуальності понині. Його думи й заклики – це найправильніший дороговказ для розвитку, для оздоровлення сучасного суспільства. Цей дороговказ може поступитися лише Божому Вченню, яке, на жаль, для багатьох залишається незнаним.

Прикро, що в Україні державним святом є Міжнародний день жінок, яке виникло в чужій державі, а день народження Великого Українського Генія вважаємо чимось менш вагомим. Впевнена, встановлення Україною такого, справді українського, державного свята викличе повагу всього світу. І можливо, справді світ відзначить 2014 рік як рік українського генія Тараса Шевченка, як це запропонував офіційний, затверджений Кабінетом Міністрів, Оргкомітет з підготовки та відзначення 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка. Але насамперед про це повинні подбати всі українці і Українська Держава! Шевченковий День повинен відзначатися нарівні з Днем Незалежності!

При цьому навіть не так важлива прослава Тараса Шевченка, як потреба глибшого усвідомлення й виконання його закликів, що мають основоположне для Української держави значення.

А саме з цим маємо найбільшу проблему. Вміємо споруджувати пам'ятники Кобзареві, створюємо кімнати-музеї Шевченка, кладемо на музику і виконуємо його твори, митці малюють його портрети та ілюстрації до творів, але суспільство намагається не чути Шевченкового викривання наших вад, яких і сьогодні не позбулися.

Знайдімо мужність задуматися над такими, для прикладу, словами:

Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають…

Чи не про нас і наше сьогодення ці слова? Задумаймося – та і вихід із такого сьогодення шукаймо в закликах-повчаннях Великого Кобзаря. У творах Шевченка знайдемо поради для нас і нашого часу, лише відкриймо свої серця, відкиньмо власну самовпевненість і самозакоханість, прислухаймося до Пророка, якого нам 200 літ тому послав Господь Бог.

Звичайно, багатьом не хочеться чути Шевченкове:

По закону апостола
Ви любите брата!
Суєслови, лицеміри,
Господом прокляті!
Ви любите на братові
Шкуру, а не душу!
Та й лупите по закону:
Дочці на кожушок,
Байстрюкові на придане,
Жінці на патинки.
Собі ж на те, що не знають
Ні діти, ні жінка!

За кого ж ти розіп'явся,
Христе, сине Божий?
За нас добрих, чи за слово
Істини… Чи, може,
Щоб ми з тебе насміялись?
Воно ж так і сталось.
«Кавказ»

Як часто тепер, слухаючи новини сьогодення, повторяємо Шевченкове вболівання:

І звір того не зробить дикий,
Що ви, б'ючи поклони,
З братами дієте…
«Марина»

Споглядаючи шокуючі картини сучасних звірств, на які здатні вороги України, приходить на думку: а може, Шевченко це бачив своїм пророчим поглядом? До того ж видається вельми символічним, що сучасна боротьба за долю України припала саме на ювілейний рік Тараса Шевченка… Може, це підказка звища, що рецепти порятування ситуації варто шукати в закликах Кобзаря? А для цього треба їх знати, читати, розуміти та керуватися ними.

Відзначаючи день перезахоронення тіла Шевченка, перезахоронімо його сентенції й заповіти до своїх сердець. Приймімо його слово в свої уми й серця. Перезахоронімо Тараса Шевченка до своїх сердець і старáймося жити за Шевченком! Тоді й Господь допоможе нам, щоб Україна стала такою, про яку мріяв Пророк Шевченко!

P.S. *Зеновій-Тарас Масний – кандидат медичних наук, головний редактор газети «Народне здоров'я», автор шести збірок поезій, член Національної Спілки журналістів України.*

Його поезії:

КОБЗАР

Ми чуємо тебе, Кобзарю,
крізь століття...
Василь Симоненко

Іду на прощу в Канів до Тараса,
Іду з молитвою, з низьким поклоном,
Він – наш Месія, непідвладний часу,
Людським похвалам чи прокльонам.
Народу нашому він Богом даний,
І як народ наш, він, трагічно
Пройшовши все життя в кайданах,
Символом волі став навічно.
Століття йдуть, а він все воскресає
У кожнім нашім ділі, в кожнім дні.
Він не вознісся, він є поруч з нами,
Й допоки є він, українці є живі!

О ДОЛЕ, ДЕ ТИ?

Чи знов жартуєш з нами, доле?
Чи, може, ми такі уже лихі?
Лиш нам повіяв вітер волі,
Як знову хмари заступили світ.

О доле, де ти? Доле, озовися!
Чому така жорстока ти є з нами?
Не відвертайся, доле, усміхнися,
Засяй, мов сонечко над нашими полями.

Нас наверни до віри і до мови,
Нас наверни до рідної землі,
Щоб були ми єдиними в любові
І нашу Україну зберегли!

Не дай пропасти в розбраті і злобі,
Не дай святинь своїх зректися,
Щоб не були марними ріки крові,
Які за нашу волю пролилися!

 СЛАВА НАЦІЇ!

«ОМРІЯНИЙ КРАЙ»

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

Ці довкілля й ускелля – наші, наші усі,
Тільки ба, не наші сьогодні.
Ці оселі в містах і селах – наші,
наші усі,
Та ганьба, не наші сьогодні, –

ці рядки кримськотатарського поета Аблязіза Велієва в перекладі мого покійного товариша Миколи Мірошниченка не йшли мені з голови, поки я читав – уперше, а тоді вдруге – книгу британської письменниці Лілі Хайд «Омріяний край», яка щойно вийшла друком у видавництві «Дуліби» в гарному перекладі Лукії Зурнаджи.

А ще на пам'ять приходили розмови з патріархом польської літератури Збігнєвом Доміно та його своєрідна трилогія – «Сибіріада польська», «Час зозулячих гнізд» і «Тайга» (дві останні, на жаль, досі українською не відтворені.) Книги ці побудовані на спогадах самого автора, якому підлітком судилося пережити депортацію поляків до Сибіру, життя у вигнанні і повернення на Батьківщину.

Книга Лілі Хайд теж створена на документальному матеріалі, щоправда, не особистому, а свідченнях кримських татар, на долю яких випали поневіряння ХХ червоного століття (визначення Мирослава Поповича). Герої книги – дівчинка Сафі, яка ніколи не бачила Криму, її батьки, котрі також народилися у вигнанні, і нарешті глава роду, старий Ісмаель-ага, якого сімнадцятирічним юнаком вивезли з Криму разом з усім страдженним народом – як і головний персонаж Збігнєва Доміно в романі «Час зозулячих гнізд» Сташек Долина, повертаються до рідного краю. Але ці повернення різні.

Якщо поляки повертаються хоч і в підрадянську, комуністичну, але все-таки свою Польщу, де всі розмовляють по-польськи і відбудовують свою країну й свої особисті долі, то – хоч як це парадоксально – кримські татари, котрі після розпаду Радянського Союзу повертаються з Узбекистану до вже кілька місяців незалежної України – потрапляють фактично в той самий Радянський Союз. Бо можна зрештою, стираючи самі сліди корінного народу на рідній землі, перейменувати село Озенбаш на Щасливе, але щастя від того нікому не побільшає.

Мовою оригіналу – англійською – книга Лілі Хайд вийшла 2008 року, в українському перекладі – року 2014, тобто вже після окупації Криму Росією. І сьогодні «Омріяний край», поза сумнівом, прочитується не так, як рік чи два тому, навіть – дозволю припустити – не так, як уявляла це сама авторка.

Але чому після окупації? Хіба за всі роки нашої Незалежності Крим не залишався таким собі міні-СРСР, лиховісною ретроспективою, резервацією і для кримських татар, і для українців? І дітлахи, що кричать маленькій Сафі: «Забирайтеся додому… Брудні татари!», і водій шкільного автобуса, який не зупиняє машину на прохання дівчинки, бо там, мовляв, немає ніякого села, і шкільний учитель, котрий продовжує викладати за радянським підручником, де немає місця татарам-героям, а є лише татари-зрадники, і міліціонери, які третирують сім'ю, а потім завбачливо тікають перед нападом п'яних бандитів, – усі вони нікуди не поділися. Хтось, може, помер, хтось постарів, а хтось подорослішав. Але всі вони – п'ята колона, що залишилася в нашому тилу. І – мусимо визнати – за всі ці роки жоден Президент України, жоден склад Верховної Ради не зробили нічого, щоб переламати ситуацію.

Написана простою мовою про начебто буденні події, книга Лілі Хайд напрочуд метафорична. Приголомшливою метафорою є старовинна медресе (над входом до якої низько висять три ланцюги, бо кожна людина – за задумом її будівничого, хана Менглі Герая – мала схилятися перед Мудрістю) перетворена в радянські часи на божевільню.

Іншою символічною метафорою є ключі від рідних домівок, що їх кримські татари зберігали у вигнанні, передаючи від покоління до покоління.

Сьогодні чимало синів і дочок кримськотатарського народу в умовах російської окупації знову змушені залишати свої домівки. Українське суспільство не повинно кидати їх напризволяще – ні тих, які залишилися в Криму, ні тих, хто виїхав звідти. Колись, ще в СРСР, оборонцем кримських татар став генерал-українець Петро Григоренко. Сьогодні це справа честі Української Держави і кожного з нас.

Не бути суб'єктами федерації
Цим горам і морю, і берегам…
Слава нації!
Смерть ворогам!

 ЗА ПРАВА ЛЮДИНИ, ЗА ПРАВА НАЦІЇ

У Києві вшанували жертв депортації кримськотатарського народу

18 травня кримські татари вшановують пам'ять жертв сталінської депортації кримськотатарського народу 1944 року. Цього року збігає 70 років трагедії, яку кримські татари справедливо вважають геноцидом їхнього народу. Напередодні сумної дати у Національній опері України відбувся вечір-реквієм, присвячений вшануванню пам'яті жертв депортації кримських татар та інших депортованих народів з території Криму.

Гостями заходу були перші особи держави, лідери кримськотатарського народу, дипломати, культурні діячі, державні діячі, Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь із однопартійцями. До присутніх звернулися з промовами: провідник кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв, Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, Єврокомісар Фюле.

На сцені Національної Опери виступили народні артисти України, відомі українські та кримськотатарські виконавці. Зокрема, народна артистка України Ада Роговцева, народний артист України Олексій Богданович, акторка та режисер Катерина Степанкова, кримськотатарські та українські виконавці – Джамала, дует «Сестри Тельнюк», Фома, Арсен Мірзоян, Ленара Османова та Едіп Асанов. Академічне виконання в програмі вечора забезпечували Національний заслужений академічний український народний хор України ім. Г. Г. Верьовки та Академічна чоловіча хорова капела ім. Л.Ревуцького.

В рамках вечора була презентована самобутня кримсько-татарська культура. Серед іншого на сцені продемонстрували знаний автентичний танок – «Хайтарма» («Повернення»), прочитали поетичні фрагменти літературних творів, зокрема, кримськотатарських, перекладених українською мовою. Протягом усього заходу демонструвалися архівні відео та фотоматеріали про депортацію кримськотатарського та інших народів. Також у стінах Національної Опери було відкрито виставку творів кримськотатарського мистецтва.

Режисером вечора став Ахтем Сейтаблаєв, головний актор та режисер фільму «Хайтарма», першого художнього фільму про депортацію кримськотатарського народу.

Захід відбувся за підтримки Міністерства культури України, Міністерства соціальної політики України, Меджлісу кримськотатарського народу та ГО «Земляцтво кримських татар в місті Києві».

Мустафа ДЖЕМІЛЄВ

* * *

У неділю, 18 травня, в Києві відбувся жалобний мітинг, на якому вшанували пам'ять депортованих кримських татар. До киян та інших учасників приєдналися представники корінного населення Криму. Учасники зібралися на Софійській площі, далі – вирушили під національними прапорами кримсько-татарського народу та державними прапорами України пішки до парку Шевченка. Дорогою вони скандували: «Крим – це Україна», «Міллет! Ватан! Кирим!» (Народ! Батьківщина! Крим!), «Слава Україні, Героям слава!».

Мітинг розпочався гімнами кримськотатарського народу і України. Лідер кримських татар Мустафа Джемілєв зазначив, що сьогодні його народ знову зіткнувся із утисками і гонінням. Він висловив обурення тим, що російська окупаційна влада забороняє кримським татарам відзначати річницю депортації.

У жалобному заході взяли участь близько 2 тисяч осіб, більшість із яких – не кримські татари. Серед промовців – російські дисиденти Олександр Подрабінек та Володимир Буковський, а також народні депутати Олесь Доній та Ірина Геращенко. Після виступів учасникам запропонували пройти колоною до посольства Росії, співаючи гімн кримських татар, перекладений українською мовою.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ЕНЕРГОБЕЗПЕКА

РОСІЯ ПОВСТАЛА ПРОТИ ДІЯЛЬНОСТІ WESTINGHOUSE В УКРАЇНІ

Наталка ПРУДКА

«Росія організувала потужну анти піар-кампанію проти виробника ядерного палива Westinghouse. В цю кампанію росіяни вкладають $5 млн». Про це телекомпанії ЕспресоTV повідомили джерела в СБУ.

Вибух «чорного» піару стався після того, як компанія «Енергоатом» продовжила на 5 років – до 2020-го – контракт з Westinghouse на постачання ядерного палива для трьох енергоблоків АЕС. Варто нагадати всю історію співпраці з американцями.

Чинний контракт між «Енергоатомом» та шведським підрозділом Westinghouse-ElectricSwedenAB на постачання ядерного палива для українських АЕС сторони 11 квітня продовжили ще на 5 років – до 2020-го. В грудні 2014-го американська Westinghouse після понад дворічної перерви відновить постачання доопрацьованих збірок ядерного палива. Першу партію – після узгодження з Державною інспекцією з ядерного регулювання (ДІЯРУ) – почнуть завантажувати в третій енергоблок Південно-Української АЕС. Про це авторові статті повідомив голова ДІЯРУ Сергій Божко.

Пролонгація договору, за словами президента WestinghouseElectricCompany Дені Родеріка, «стала свідченням якості нашого продукту, а також ще одним підтвердженням, що з його використанням на Південно-Українській АЕС (ЮУАЕС) не було ніяких проблем. Це довела і спільна інспекція «Енергоатома» та Westinghouse. Сторони підтвердили: паливо Westinghouse може безпечно використовуватися, не зважаючи на деякі проблеми з паливом компанії-конкурента».

Така щира відвертість про високу якість американського палива та констатація існуючих проблеми з паливом компанії-конкурента, тобто, російського ТВЕЛа (в одному реакторі одночасно працюють і американські, і російські збірки), детонувала вал «чорного» піару в українських ЗМІ включно з пікетуванням на Паску, 20 квітня, київського офісу ДП «Енергоатом».

Голова корпорації «Росатом» Сергій Кірієнко заявив, що вибір американського партнера нібито зумовлено політичним рішенням. Водночас російський вчений Борис Калінін називає наші спроби диверсифікувати джерела постачання ядерного палива «політичним шантажем, за наслідки якого Україні доведеться відповідати перед світовим співтовариством». Справедливу оцінку таким наклепам дали представники УНА-УНСО: «справжній замовник акції – навіть не російські ядерники, а ФСБ».

Зрозуміло, що бездумний чорний піар в українській пресі не йде на користь ні нашим громадянам, ні атомникам. Це лише посилює недовіру до атомної енергетики, замінити яку в найближчі десятиріччя іншими видами генерації просто неможливо.

В дійсності ж співпраця з Westinghouse не виключає подальше використання російського палива, адже американські паливні збірки планувалося завантажувати лише на два енергоблоки ЮУАЕС та один на ЗАЕС. Решта 12 реакторів ще довго працюватимуть на російському паливі. Співпраця ж з американцями унеможливить повну залежність України від монопольного постачальника – підрозділу ТВЕЛ компанії «Росатом».

БОРОТЬБА ЗА УКРАЇНСЬКИЙ РИНОК

Шалений вибух в інформаційному просторі свідчить про гостру боротьбу за український ринок ядерного палива між двома світовими лідерами. Ціна питання – $600 млн – така вартість щороку закупленого ядерного палива на всіх українських АЕС, плюс ще $200 млн Україна платить росіянам за вивезене на тимчасове зберігання в Росію відпрацьоване паливо з трьох АЕС (на Запорізькій АЕС збудовано власне сховище).

Російські атомники в унісон твердять: якщо на українських АЕС встановлені реактори радянського проекту, то потрібно використовувати лише російське паливо, спеціально сконструйоване для власних реакторів. Тоді як американський дизайн, за твердженнями російських пропагандистів, може призвести до виходу з ладу реакторів українських АЕС, що, нібито, загрожує другим Чорнобилем.

Цілком логічно постає питання: чому ж тоді російський ТВЕЛ так впевнено опановує світовий ринок, намагаючись постачати ядерне паливо на реактори інших світових виробників, конструкція яких дуже відрізняється від російських проектів. Зокрема, російські паливні стрижні мають форму шестигранника, а збірки інших виробників – квадратні.

Щоб пересвідчитися в цьому, зайдіть на сайт компанії ТВЕЛ, яка з гордістю заявляє, що «компанією ТВЕЛ розроблено ядерне паливо для реакторів західного дизайну з використанням кращих конструкторських рішень, розроблених для реакторів ВВЕР. Успішна реалізація міжнародного проекту «ТВС-Квадрат» дозволить компанії вийти на ринок реакторів західного дизайну – це понад 50 відсотків світового реакторного парку». Просування російського ядерного бізнесу на світовий ринок відбувається без чорного піару.

ЯК ДАВНО АМЕРИКАНЦІ ПРАЦЮЮТЬ В УКРАЇНІ

Крапки над «і» в цьому непростому спорі, та ще й на тлі воєнного вторгнення Росії в Україну, розставить знайомство з довготривалою історією співпраці з американською Westinghouse, початок якої закладено ще за часів президентства Леоніда Кучми з метою забезпечення альтернативних поставок палива для наших атомних енергоблоків. Світовий досвід свідчить: в жодному разі атомна енергетика держави не повинна залежати лише від одного постачальника. Для України – це питання енергетичної безпеки, адже нині 15 ядерних енергоблоків виробляють майже половину всієї електроенергії.

1999 року компанія Westinghouse стала співзасновником Центру проектування активних зон на базі Національного наукового центру «Харківський фізико-технічний інститут». У результаті коштом американської сторони Україна отримала науковоємні технології з проектування ядерного палива, активних зон реакторів, аналізу безпеки, ліцензування та використання ядерного палива. Це й стало початком Проекту «Кваліфікації ядерного палива для України», що реалізується відповідно до угоди між урядами України та США від 2000 року та має на меті диверсифікувати поставки ядерного палива.

Протягом 2005-2010 років успішно здійснювалася дослідна експлуатація 6-ти американських збірок ПВЗ-W (протягом 4-х паливних компаній) на енергоблоці №3 ЮУАЕС. В серпні 2005 року на 3-ій енергоблок були завантажені перші 6 збірок американської Westinghouse, які працювали поруч з російськими касетами.

В серпні 2009-го американці надали ще 42 паливні касети для 3-го блоку ЮУАЕС, які до кінця березня 2010-го були повністю завантажені в реактор. Тоді президент «Енергоатома» Юрій Недашковський заявив, що цей проект «став найуспішнішим серед усіх міжнародних проектів, реалізованих в українській атомній енергетиці». Фінансування здійснювалося в межах Міжнародної програми з ядерної безпеки США.

Успішна співпраця завершилася тим, що в березні 2008-го «Енергоатом» підписав з WestinghouseElectricSwedenAB **комерційний контракт** на забезпечення протягом 2011–2015 років свіжим ядерним паливом від 3-х до 6-ти енергоблоків з реакторами типу ВВЕР-1000. Звісно, що Росія не захоче ввозити до себе відпрацьовані збірки американського палива. Тому в подальшому його планується відправляти до централізованого сховища відпрацьованого ядерного палива (ЦСВЯП), що планується збудувати на майданчику Чорнобильської АЕС за технологією американської компанії Holtec.

Цей проект був практично повністю зупинений попередньою владою, а 23 квітня 2014-го своїм розпорядженням Кабінет Міністрів дозволив «Енергоатому» розробити проект землеустрою 45 га в зоні ЧАЕС, де буде розміщено сухе сховище для зберігання відпрацьованого палива з трьох АЕС (крім ЗАЕС) протягом 100 років. Але це тема іншої розмови.

За підсумками експерименту комісія НАЕК «Енергоатом» за згодою з Держатомрегулювання (керувала Олена Миколайчук) видала акт про підтвердження відсутності будь-яких перепон для подальшого завантаження американських паливних касет.

На початку 2011 року в межах **діючого комерційного контракту** з Westinghouse, тобто, вже не безкоштовно, завантажено першу партію ядерного палива ПВЗ-W в 3-ій блок реактора ЮУАЕС – у його активній зоні розміщено (поруч з російськими) 84 касети, тобто, більше половини від загальної кількості паливних збірок (всього в активній зоні реактора знаходиться 163 збірки).

В травні 2011-го надходить і друга комерційна партія палива ПВЗ -W, призначена для активної зони енергоблоку №2 ЮУАЕС. Успішно триває дослідна експлуатація ТВС-W.

Але у квітні 2012-го під час перевантаження палива на енергоблоках № 2 і №3 було виявлено паливну збірку виробництва «Westinghouse» з пошкодженими дистанціюючими решітками, які утримують у вертикальному положенні довжелезні паливні стрижні з таблетками урану. Там були незначні подряпини, тоді як сусідні касети, тобто, російські, зазнавали значно більших пошкоджень, але про це ніколи ніхто не повідомляв пресу. І «чорного піару» також не спостерігалося.

І хоча пошкодження були виявлені лише на елементах каркасу і не мали жодного дефекту на паливних стрижнях, в яких розташовані уранові таблетки, в інформаційному просторі зчинився шалений галас. У такий спосіб, за допомогою преси, конкуренти спробували на певний час витіснити американців з України.

Розгерметизації американських касет не було, а значить, не було витоку радіації. Проте з огляду на радіаційну безпеку «Енергоатом» ухвалює рішення не завантажувати більше свіже паливо ПВЗ-W, а тому подальше підживлення активних зон цих блоків здійснили російським паливом, що було у резерві. Водночас на енергоблоках №2 та №3 продовжили **подальшу експлуатацію** 93-х опромінених американських касет (27 – на блоці №2 та 66 – на блоці №3), **відповідні дозволи були надані ДІЯРУ**! Виходить, спалах «чорного піару» в квітні 2012-го стався не з причини ядерної небезпеки, а на замовлення зацікавленої сторони.

Поставки на блок №5 Запорізької АЕС були скасовані. Пошкоджені збірки (14 одиниць) спрямували до басейнів витримки поруч з блоками.

І хоча пошкодження були досить незначними порівняно з деформованими збірками модернізованого російського палива (типу ТВСА), що експлуатувалося поруч з американськими, для розслідування причин пошкодження американських касет було створено міжвідомчу комісію за участю спеціалістів «Енергоатома», Westinghouse, Харківського фізико-технічного інституту та ДІЯРУ (як спостерігача).

В середині липня 2012-го комісія завершила розслідування. Встановлено, що причиною пошкодження касет нібито стали конструктивні недоліки. Комісія розробила відповідні заходи з доопрацювання конструкції ПВЗ-W, а також коригування процедури транспортно-технологічних операцій з ядерним паливом.

Тоді ж вирішили: подальша експлуатація стане можливою лише за умови доопрацювання конструкцій ПВЗ-W, і це станеться 2014 року. На вимогу ДІЯРУ, після модифікації американських касет етап дослідної експлуатації ядерного палива Westinghouse знову почнеться з нуля. Отже, логіка дій розвивається за раніше затвердженим планом.

Резонно постає питання: чому ні ДІЯРУ, ні «Енергоатом» жодного разу не оприлюднили в пресі гострі проблеми, що виникали в ході експлуатації модернізованого російського палива, відмови яких супроводжувалися не лише деформацією касет, але й їх негерметичністю, тобто, радіація опромінювала навколишнє середовище? Фактично регулятор приховував ядерні загрози. Водночас чорного піару, спрямованого проти російського ТВЕЛу, в Україні ніколи не спостерігали.

Це повідомлення було в пресі

Росія організувала потужну анти піар-кампанію проти виробника ядерного палива Westinghouse. Про це Еспресо.TV повідомили джерела в СБУ.

За їх інформацією, в цю кампанію росіяни вкладають $5 млн.

Останнім часом в ЗМІ поширюються закиди проти українських ядерників, які використовують на АЕС з реакторами російського проекту американське паливо, лякаючи пересічних громадян «новим Чорнобилем».

На думку експертів, пересмикування інформації полягає в тому, що проект кваліфікації американського ядерного палива на українських АЕС відбувається з 2001 року. Жодних проблем, які б свідчили про загрозу від використання палива виробництва Westinghouse (ТВЗ-W), за час роботи американських збірок, не було зафіксовано.

Єдиний випадок пошкодження елементів дистанціонуючих решіток ТВЗ-W, як раніше повідомляли джерела в Енергоатомі, не давав приводу для побоювань, оскільки не спричинив витікання радіації навіть в рамках активної зони реактора. Він, до речі, був пов'язаний з конструктивними особливостями збірок обох виробників – російського та американського.

Цікаво, що російський виробник палива ТВЕЛ час від часу повідомляє про виготовлення збірок, які будуть експлуатуватися у реакторах західного зразка, що працюють в Європі, зокрема у Швеції. Тому власне виробник російського палива не може бути зацікавлений у нагнітанні істерії навколо питань кваліфікації американського ядерного палива. Відтак, є ймовірність, що замовником інформаційної кампанії проти Westinghouse є не Росатом, а ФСБ.

ПРАВДА КЛИЧЕ!

«ШиркаГейт».

Як Тимошенко і Янукович збиралися правити разом до 2029 року

Сергій ЛЕЩЕНКО

Віктор Янукович і Юлія Тимошенко, попри публічно задекларовану ненависть один до одного, збиралися укласти політичний шлюб на 20 років. За кілька місяців до початку виборчої кампанії 2009-го року вони узгоджували таємний договір про широку коаліцію, яка передбачала розподіл влади на двох – починаючи з посад президента і прем'єр-міністра і закінчуючи районними радами у найвіддаленіших місцях України.

Повний пакет доказів змови Янукович зберігав у резиденції Межигір'я. Після втечі «єнакіївського м'ясника» файли «ширки» потрапили в розпорядження «Української правди», тому ми лише зараз публікуємо ці документи. За місяць українські громадяни обиратимуть президента на найбільш драматичних виборах в історії держави, проведення яких стало можливим після загибелі сотні патріотів. Тому, ідучи на дільницю, виборець має знати всю правду про політиків, навіть якщо вона видається комусь неприємною.

Крім того, цілком можливо, напрацьовані п'ять років тому домовленості ляжуть в основу широкої коаліції між рештками Батьківщини та регіоналами, розмови про що точаться дедалі частіше.

У книзі «Наша епоха», побудованій як діалог колишнього німецького канцлера Гельмута Шмідта з американським істориком Фріцем Штерном, останній розповідає про звичаї президентів США надавати доступ до своїх архівів усім дослідникам – аби вони бачили з перших рук, як творилася історія їхньої держави.

– ...у Америці кожен президент береже свої папери, починаючи від Франкліна Рузвельта. Так постають великі президентські бібліотеки, до яких потім мають доступ історики, – зазначив Штерн.

– І що, справді існує збірка творів Річарда Ніксона? – здивувався Шмідт.

– Ні, є лише поганенька збірка спогадів про нього, – віджартувався Штерн.

Янукович, всупереч власній волі, залишив після себе не лише бездарні книжки, за які отримував 2 мільйони доларів гонорарів щороку, але унікальний архів власноруч задокументованих злочинів. Знайдені у Межигір'ї документи свідчать про зловживання владою на сотні мільйонів доларів. Але, окрім доказів корупції, Янукович зберігав у Межигір'ї весь пакет домовленостей про широку коаліцію, яку він готував разом з Юлією Тимошенко.

Серед знайденого «Українською правдою» – Договір про політичне співробітництво, який мали укласти Юлія Тимошенко і Віктор Янукович навесні 2009 року, і який на декілька поколінь наперед мав законсервувати політичну систему України в інтересах двох найбільших партій.

У проекті від 14 квітня 2009 року, який є в розпорядженні «Української правди», Янукович фігурує як «сторона 1», Тимошенко – як «сторона 2».

Обгрунтування «ширки» виписано необхідністю «реформування інститутів державної влади та проведення реформ в соціально-економічній сфері».

Домовленості передбачали повний поділ влади між Януковичем і Тимошенко до 2029 року, участь у виборах єдиним списком Партії регіонів та «Батьківщини», а також **внесення змін до Конституції для обрання президента в парламенті** та проголошення імпічменту Президентові Ющенку.

Юлія Тимошенко завжди любила письмово закріплювати зобов'язання перед нею. Так, в 2004 році вона підписала таємний меморандум з Ющенком, яким змусила його внести її кандидатуру на посаду прем'єр-міністра. Цього разу змова з Януковичем гарантувала Тимошенко прем'єрство: «**Сторони зобов'язуються не допускати голосування членами їх фракції за відставку прем'єр-міністра**».

Домовленості Януковича і Тимошенко передбачали внесення змін до Конституції щодо обрання президента в парламенті – ця посада бронювалася для лідера регіоналів.

Водночас змовники відчували небезпеку з боку Ющенка, який міг зруйнувати сценарій шляхом проголошення дострокових парламентських виборів. Тому вони домовилися «протидіяти незаконним діям президента України, в тому числі в разі розпуску парламенту»: «Сторони беруть зобов'язання застосувати всі заходи та ресурси, **включаючи масові протестні акції**, а у випадку необхідності (...) застосують відсторонення президента та розпочнуть процедуру імпічменту».

Широка коаліція також передбачала узурпування влади парламентом шостого скликання, повноваження якого мали продовжити на два роки – вибори до Верховної Ради пропонувалося перенести з 2012 на 2014 рік.

Ключовим елементом змови було почергове обрання президента в парламенті – спочатку два терміни для Януковича, а потім два терміни для Тимошенко: «**Сторони беруть зобов'язання** на чергових чи позачергових виборах президента України в 2009–2010 роках **обрати в Верховній Раді представника сторони 1** (*Янукович.* – **Прим. ред.**). Представник сторони 2 – діючий прем'єр-міністр (*Тимошенко.* – **Прим. ред.**) обіймає посаду до обрання Верховної Ради в березні-липні 2014 року».

Окрім того, «шлюб» Тимошенко і Януковича мав бути скріплений коаліцією: «Сторони зобов'язуються за наявності будь-яких причин та обставин **не створювати умов для припинення діяльності коаліції фракції Партії регіонів та БЮТ** та не виходити з її складу».

Сторони беруть зобов'язання брати участь у виборах до Верховної Ради 7, 8 та 9 скликань та до органів місцевого самоврядування відповідно в 2014, 2019 та 2024 роках **єдиним блоком**».

На восьмій сторінці – детальне оформлення змови щодо черговості обрання Януковича і Тимошенко на посади.

«Сторони беруть зобов'язання **обрати президентом України в 2014 році** в Верховній Раді представника сторони 1 (*члена Партії регіонів.* – **Прим. ред.**).

Сторони беруть зобов'язання **обрати на посаду прем'єр-міністра України** в Верховній Раді **в 2014 році** представника сторони 2 (*члена блоку Тимошенко.* – **Прим. ред.**).

Сторони беруть зобов'язання **обрати президентом України в 2019 та 2024 роках** в Верховній Раді представника сторони 2 *(члена блоку Тимошенко.* – **Прим. ред.**).

Сторони беруть зобов'язання **обрати на посаду прем'єр-міністра України** в Верховній Раді **в 2019 та 2024 роках** представника сторони 1 (*члена Партії регіонів.* – **Прим. ред.**)».

Причому, тут же, в договорі, Тимошенко і Янукович домовлялися ніколи публічно не визнавати факт існування цього документу.

«Текст договору за винятком преамбули та тексту принципових домовленостей та все, що стосується Договору та його реалізації, **становить конфіденційну інформацію**. Сторони не можуть розголошувати **сам факт наявності Договору** та будь-яку інформацію щодо нього».

Плануючи спільне життя на 20 років наперед, Тимошенко і Янукович взялися ділити посади. В розподілі пустили сотню портфелів перших осіб виконавчої влади, а також тисячі посад на місцевому рівні. При чому ці двоє торгувалися за кожну посаду – від голови Нацбанку до Департаменту продовольства.

Ось варіант розподілу влади від 14 березня 2009 року.

«Синій проект» означає, що він підготовлений Януковичем, який воліє собі забрати силовий блок, а Тимошенко віддати економічний. Але при цьому Янукович хоче залишити за собою посаду голови Нацбанку, а Тимошенко віддати маловпливову посаду голови наглядової ради НБУ.

Однак в ході переговорів посаду голови НБУ виділили жовтим маркером, яким позначають квоту Тимошенко. Також вона позначила «своїм кольором» посаду першого віце-прем'єра, тоді як Янукович – віце-прем'єрів з енергетики, регіонального розвитку та гуманітарної політики.

Наступна сторінка. Переговорники продовжують ділити посади – тепер міністерства і державні комітети.

Тимошенко воліє забрати з квоти Януковича міністра охорони навколишнього природного середовища, Державний комітет лісового господарства та Держкомзем. Натомість Януковичу сподобалися посади міністра надзвичайних ситуацій, міністра регіонального розвитку та міністра молоді.

Наприкінці списку – калькуляція. Під Януковича іде 54 посади у виконавчій владі, під Тимошенко – 57.

А ось варіант на переговори, які відбулися 6 квітня 2009 року. Його підготовлено стороною Тимошенко – він називається «жовтий проект».

Тут враховано побажання лідерки «Батьківщини» – Нацбанк уже під нею, а Януковичу вона віддає посаду голови ради НБУ. Також під Тимошенко перший віце-прем'єр та інші посади, які вона воліла забрати під себе та які були позначені жовтим маркером на попередніх переговорах.

Найцинічніше в додатках до угоди Януковича-Тимошенко – це розподіл влади на місцевому рівні. Змовники збиралися ділити області, виходячи не з розміру території або промислового потенціалу, і навіть не з кількості виборців.

Розподіл мав відбуватися, виходячи з кількості населення. У підсумку, підготовлений Януковичем 5 квітня 2009 року «синій варіант» передбачав, що він «отримає» 23 мільйони громадян, Тимошенко – 22 мільйони.

Підготовлений Тимошенко «жовтий варіант» від 6 квітня пропонував інший розподіл – під Януковича мав піти 21 мільйон громадян, під Тимошенко – 25 мільйонів. Усе це виглядає як розподіл кріпосних між «панами».

Також у рамках змови Янукович і Тимошенко готували сценарій імпічменту президентові Ющенку. Процес мав розпочатися в 2009 році одразу після травневих свят – уже станом на 12 травня мало бути зібрано 226 підписів під поданням про ініціювання питання про усунення президента з посади.

13 травня, на другому сесійному засіданні після святкування Дня перемоги, вже мало відбутися повне обговорення подання, 15 травня – розгляд кандидатур спеціального прокурора і спеціальних слідчих, 21–22 травня – створення спеціальної слідчої комісії Верховної Ради. І так далі.

Загалом Тимошенко і Янукович підготували вісім сторінок з покроковим розписом дій. Власне, сам імпічмент Ющенку вони планували оголосити 6 серпня 2009 року.

Вперше переговори щодо широкої коаліції почалися навесні 2008 року, і наочним проявом цього стала мовчазна реакція Юлії Тимошенко на військову операцію Росії в Грузії. З початком парламентської сесії восени 2008 року фракція Тимошенко почала голосувати синхронно з Партією регіонів попри те, що перебувала в коаліції з «Нашою Україною».

Коаліція розпалася, але дострокові вибори також не вдалося провести. У підсумку, була укладена ще одна коаліція за участі блоку Литвина. А навесні 2009-го Партія регіонів і БЮТ вийшла на фінальний етап переговорів.

Якщо в 2008-му посередником від Януковича був Андрій Клюєв, то навесні 2009 року в них включився Рінат Ахметов, який делегував Бориса Колеснікова. Однією з умов Януковича на переговорах була відмова уряду Тимошенко від спроб повернути резиденцію Межигір'я в державну власність. Вона виконала забаганку партнера – і позови щодо Межигір'я, подані від імені Кабміну Євгеном Корнійчуком, були відкликані з суду.

Але події почали розгортатися за іншим сценарієм. Янукович відчув, що популярність Тимошенко падає. Крім того, він заручився підтримкою Ющенка та групи Фірташа, почав формувати альтернативний виборчий фонд, окремий від Ріната Ахметова, і згодом відмовився від «ширки». Підготовлений пакет документів так і не був підписаний.

Всі пам'ятають промову Януковича з Лаври на трійцю, де він оголосив про вихід з переговорів, відео Тимошенко «всё пропало» і вибори 2010 року.

В **2009** році, коментуючи переговори про широку коаліцію, Тимошенко аргументувала це бажанням зупинити кризу: «*Від 2004 року країна поділена навпіл. Щоб об'єднати країну, треба було навіки закопати глибоко в землю всі приватні образи, всі амбіції та особисті владні апетити. Наша політична сила була готова на такі жертви...*».

Але вже в **2014** році, коментуючи ці документи про створення широкої коаліції, Тимошенко назвала їх «абсолютною дурницею».

Ми публікуємо реакцію Тимошенко без власних коментарів, аби читачі були вільні у своїх висновках, але наполягаємо на правдивості оприлюднених документів.

«Шановний Сергію!

З невимовним задоволенням прочитала твій запит.

Відповідь моя така: абсолютна дурниця! Яка, ймовірно, занесена в «Міжгір'я», так би мовити, трохи пізніше, ніж звідти втік Янукович.

Звичайно, я цілком допускаю, що колишній горе-президент у своєму «воспалённому мозку» міг планувати власне президентство хоч і до 3030 року. Але без мене. Це по-перше.

По-друге, розкрию тобі таємницю: подібні угоди ніколи не укладаються письмово. Бо треба бути абсолютно ненормальним, щоб викладати такі речі на папері. Такі правила української політики, де будь-які договори живуть в кращому випадку 20 хвилин, а не 20 років.

Розкажу, як було насправді. Я абсолютно відверто вважала, що, коли Янукович стане президентом самостійно, країну чекає лихо. Як показав час, я не помилилася. На жаль. Я хотіла обмежити його президентство формальними повноваженнями на рівні протоколу. Я вважала, що йому буде достатньо грати в гольф, ходити на полювання, стрибати по пеньках і зовсім не втручатися в управління країною...

На жаль, мені не вдалося зробити цього. У результаті маємо те, що маємо, – кров, Небесну Сотню, Крим, Краматорськ, Слов'янськ , тощо.

Ще раз повторюю: нісенітниця і абсолютний тотальний, стопроцентний абсурд.

У порівнянні з цим, з дозволу сказати «документом», навіть «візитка Яроша» – оригінал «Мони Лізи» да Вінчі... Я розумію, що можна мене не любити, але не публікуйте якусь абсолютну фігню. Вибачай за різкість, це щиро».

P.S.

Втеча Януковича з-під шлюбного вівтаря Тимошенко стала точкою неповернення у їхніх стосунках. Політики, які до цього багато місяців готували об'єднання, почали війну на взаємне знищення. Янукович навіть посадив Тимошенко всупереч юридичній аргументації та холодному розрахунку. Можливо, ним рухало бажання позбутися людини, яка бачила його в хвилини слабкості, коли він готовий був взяти з її рук політичну подачку.

Але доля посміялася над їхніми планами мир безроздільно правити до 2029 року. Уже в лютому 2014-го українці позбулися Януковича, а рейтинги його спільника Юлії Тимошенко не залишають жодних шансів на перемогу в травні 2014 року.

Історія розставила все на свої місця.

«Українська правда», 24.04.2014

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ПСИХІЧНІ ГАЗОВІ АТАКИ КРЕМЛЯ

Сергій КОВАЛЬ

Понад десятиліття тривало «прокладання» т.зв. газогону «Північний потік», що завершилось «пуском в експлуатацію альтернативи українській ГТС»... Фактично щедро проплаченим «Газпромом» телешоу, в якому з десяток євролідерів відверто реготали, відкриваючи бутафорський вентиль на віртуальному «потоці»...

Моральних якостей організаторів/учасників шоу торкатися не будемо. Як вчить (чи не вчить?) історія: пекельна сув'язь **грубі гроші/велика політика** часто – густо перетворюється на **грубі помилки/великі біди** для людства, насамперед для європейців, заради яких начебто й городи городяться. Однак, хто те спроможний передбачити, коли шепіт сумління заглушує бухкання барабанів, тулумбасів?

З іронічного тону щойно наведених абзаців читач має зрозуміти: автор сумнівається в реальності існування «Північного потоку». Саме так, сумніваюся, як особа трохи обізнана з проблемою. Брав бо участь у спорудженні сибірських газопроводів. Щоправда, не на морських глибинах. Але принципи спорудження/експлуатації газогонів на суходолі та у водоймах засаднично не вельми відрізняються. Хіба що в ріках, озерах, морях будувати та експлуатувати газопроводи набагато складніше (трудо-, матеріало-, технозатратніше).

Зауважимо. Магістральний газогін – це не лише ретельно захищені від корозії, блукаючих токів (в ідеалі, звісно) одна або кілька великодіаметрових закопаних у ґрунт чи занурених на дно водойми стальних труб, але й цілий каскад компресорних станцій, без яких помпувати газ на солідні відстані неможливо. Кожна ж станція за площею, насиченням обладнання – щось на кшталт середньої потуги промислового підприємства. Як їх споруджувати, експлуатувати на відносно мілководній Балтиці?

Як те робити в посутньо глибшому (до 2,2 км) морі Чорному надійними технологіями не володіють навіть загальновизнані лідери світового технічного прогресу (США, Великобританія, Німеччина, Японія, Канада, Франція, Італія). Що вже казати про «Верхню Вольту з ракетами», чий «Газпром» понад два десятиліття нахваляється прокласти «Потік Південний»? А то в теорії – не якась там одна гілочка. Для забезпечення транспортування проанонсованих «проектом» 23 млрд. кубометрів газу на рік мусить бути принаймні десяток газогонів, що мають звички час від часу вибухати. Чув, бачив результати газогонових вибухів на Тюменщині ще за Есересерії. Тільки в кошмарних фантазіях можна уявити наслідки вибуху бодай однієї труби в переповнених вибухонебезпечним сірководнем чорноморських глибинах. Це була б катастрофа не лише для країн Чорномор'я, колиски білої раси, але й для всієї Європи, планети.

Як же тоді «проект» пройшов технічні, екологічні експертизи? Та, схоже, ніяк не проходив. Підозрюю, весь «проект» – то лінія на мапі від російської Анапи до болгарської Варни, накреслена котримсь кремлівсько-газпромівським хитрованцем з метою шантажу полохливих києво-печерців, задурювання євроспільноти...

Тож міністрам, політологам, котрі мають звички, надуваючи щоки, всерйоз розбалакувати про «перспективи» будівництва чорноморського потоку, слід спочатку проконсультуватися з незаангажованими фахівцями. У нас такі є в Франківському інституті нафти і газу (нині, певно, університеті), в профільних закладах Академії наук.

Постмайданівській владі, що погрожує «викоріненням корупції», в енергетичній сфері процес варто розпочати з облаштування газомагістральних лічильників на російсько-українському кордоні. Проте, то вже заспів до іншої пісні.

ОТО Й ВЕСЬ «ПІВДЕННИЙ ПОТІК»

Лінія фломастерна до Варни від Анапи,
Накреслена кремлівцями
на Чорноморській мапі...

ПРОПЛАЧЕНІ ВОЛАННЯ

«Спочатку – економіка, а потім –
мова та культура»! –
Жвендить кремлівсько-кадебіська
агентура...

КИЇВСЬКА МАТИ-БАТЬКІВЩИНА

Як ми могли сього не помічати?
Аж отепер відкрили грань нову:
Лаврентіївна, поставлена на чати,*
Меч оголила, браття, на Москву.
І хай там хтось незгідну рожу
корчить –
Цей монумент для нас
державотворчий!

* Велична скульптура зі щитом і мечем, повернена лицем до східних рубежів Вітчизни, зведена за Есересерії на правому березі Дніпра, неподалік Печерської Лаври, чому й отримала в народі відповідне ім'я.

ГРОМАДЯНСЬКА ПОЗИЦІЯ

УКРАЇНСЬКОМУ ФЛОТУ – ВСЕНАРОДНУ ПІДТРИМКУ

Важкий, але необхідний урок отримала Україна, і її Військово-Морські Сили у березні-квітні нинішнього року – волю і безпеку народу можуть гарантувати лише потужні національні Збройні сили. Та, не зважаючи на втрати, яких український флот зазнав у протистоянні з Збройними Силами Російської Федерації в період анексії Кримського півострова, Військово-Морські сили України зберегли бойове ядро і нарощують процес свого відродження. Створені при підтримці українського народу, і в час протистояння в Криму вони не залишилися без всенародної підтримки. Про народну підтримку яскраво свідчить робота благодійної організації «Фонд відродження Українського флоту», на рахунки якого для допомоги і підтримки військовослужбовців частин і підрозділів Збройних Сил України в кризовий період надійшло понад 1,65 млн. грн. від 4200 фізичних і 60 юридичних осіб.

Як повідомили у Фонді, на початку квітня 2014 р. Фонд матеріально підтримав українських військовослужбовців, заблокованих у Криму, та провів розподіл фінансової допомоги наступним суб'єктам: на матеріальну допомогу і облаштування офіцерам та курсантам Академії Військово-морських сил ЗС України імені П.С.Нахімова, які відмовилися зраджувати Україну, – 160000 грн., на потреби Військово-морського ліцею і матеріальну допомогу українським ліцеїстам Севастополя – 50000 грн., особовому складу ракетного дивізіону – 40000 грн., надав матеріальну допомогу вдовам померлих ветеранів ВМС, виділив кошти на організацію роботи прес-центру ВМС України, надав матеріальну допомогу авіаторам аеродрому «Бельбек», особовому складу управління і штабу ВМС, екіпажам кораблів і суден, позбавлених можливостей отримувати грошове забезпечення на період передислокації, оплатив роботи по спуску на воду ряду катерів ВМС тощо. Всього на допомогу українським військовослужбовцям було витрачено 1,26 млн. гривен. Кошти військовослужбовцям перераховувалися на їхні особисті рахунки через банкомати діючих в Криму російських банків. Витрати на міжбанківські перекази взяв на себе «Приватбанк». Залишок коштів Фонду на 10.05.2014 року складає 350000 гривен.

У зв'язку з виходом ВМС України з Криму, благодійна організація «Фонд відродження Українського флоту» змінила юридичну адресу з Севастополя на Одесу: 65012 м. Одеса, провулок В. Катаєва, 6/1. Рахунки Фонду закриті в севастопольських банках і відкриті в банківських установах м. Одеси, де Фонд продовжує свою роботу.

Банківські реквізити Фонду в «Приватбанку» міста Одеси:

БО «ФВУФ» ОКПО 37636604 МФО 328704 (Южное ГРУ ПАО НБ «Приватбанку»)
р/р 26005054309277 – у гривнях;
р/р 26000054315051 – в доларах USA;
р/р 26002054308293 – в євро.

Переобрано і керівництво Фонду. У зв'язку з виходом у відставку з посади президента Фонду віце-адмірала М.Г.Клітного, президентом Фонду обрано капітана 1 рангу у відставці Вадима Петровича Махна, 1953 р.н.

Керівництво Фонду звертається до всіх небайдужих із проханням підтримати українських військових моряків у складний період передислокації і розгортання їхніх основних сил, у період облаштування особового складу і службовців, їхніх родин на нових місцях їх служби. Фінансова допомога потрібна для закупівлі продуктів харчування, питної води, предметів першої необхідності тощо.

Давайте максимально зробимо все можливе, щоб військовослужбовці відчули народну підтримку! Нехай вони відчують, що український народ стоїть пліч-о-пліч проти загальнонаціонального ворога.

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Зі сторони митців пропонуються…	Митці пропонують…
Біла мука…	Біле борошно…
Не в обіду сказано…	Даруйте, пробачте на слові (не бажаючи образити, скажу; не ображайтесь; не майте на нього зла)…
Пересадка роговиці ока…	Перещеплення роговиці ока…
Питання честі…	Справа честі…
Дослідницький інститут…	Дослідний інститут…
Непослушна дитина…	Неслухняна дитина…
Посіли чільне місце…	Посіли належне місце…
Ярка спідниця…	Яскрава спідниця…
Позитивну оцінку перебуванню глави уряду дав…	Позитивно відгукнувся про перебування глави уряду…
Дитину треба закаляти…	Дитину треба загартовувати…
Він зробив героїчний вчинок…	Він здійснив героїчний вчинок…
Мелькнула догадка…	Майнув (блиснув) здогад…
Велич подвигу ославлено в народних думах…	Велич подвигу оспівано в народних думах…
Не дозволяє з'ясувати…	Не дає змоги з'ясувати…
Щоб непорадно було їм цього робити…	Щоб не кортіло їм цього робити…
Пізнувато…	Трохи пізно…
Положено по статуту…	Належить за статутом…
У значній мірі…	Значною мірою…
Це ім'я для багатьох людей світу сприймається як…	Це ім'я багато людей світу сприймає як…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити тел. (044) 353-19-77, моб. (095) 718-98-00, (068) 789-59-12, **e-mail: voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії “Центральне регіональне управління ВАТ “Банк “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ “Поліграфічна компанія “Інтерекспресдрук”
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9